

„Az Isten parancsolatába foglalt jó cselekedeteket azért kell megtennünk, mivel ezt Isten kívánja; nem pedig abban bizakodva, hogy ezekkel a cselekedetekkel lehetünk Isten színe előtt érdemessé a megigazulásra.”

Luther Márton: *Ágostai hitvallás VI. cikk*

Jézus lelkével és jézusi lelkülettel... (egy tanítvány vallomása)

Nehéz, fárasztó utunk volt. A Mester már megint elemében volt! Beszélt arról, hogy neki Jeruzsálembe kell mennie, s valóban ment is. Ment és ment, s közben tanított. Egyszer egy kisgyermeket állított középre, és így beszélt a befogadásról, máskor pedig – a legnagyobb megdöbbenésünkre – egy ismeretlen ördögűzőt tolerált hallatlan nyitottsággal. Észre sem vetjük, hogy nem a megszokott úton, a Jordán völgyén keresztül haladunk, hanem már rég a samaritánusok földjén tapos a lábunk. És akkor is hirtelen szállt le az este sötétje. Fáradtak voltunk, csak egy kis falu fehér házaiban pislogott valami mécsvilág. S mi azt gondoltuk, hogy a sakálok vonyítása és a rablók elől jó védelmet találhatunk ebben a hegyek között meghúzódó faluban. Nekem a kő feltörte a lábamat, és nyűgös és éhes is voltam. Elképzelttem, hogy milyen jó lesz asztalhoz telepedve felhörpíteni egy korsó hideg bort, úgy hallgatni a Mester lágy hangját. De az álmodozásom hamar félbeszakadt, mert a falu lakói nem akartak szállást készíteni nekünk.

Eszméletlen dühös lettem, morgolódtam: Milyen utálatos fajzat! Ilyen minden samáriai! Pusztulnának el házaikkal együtt! Idegesen toporogtam, és észre sem vettem, hogy idegességem hogy ragad rá Jakabra és Jánosra is, akik aztán már hangosan is kifejtették véleményüket. Mert amíg én gyáván titkoltam az ellenséges érzületemet, addig ők meg is szólaltak, és mélyről fakadó indulatukkal azt akarták, hogy szálljon le tűz az égből, és pusztítsa el az egész falut. Magamban bólogattam: Úgy van! Ez lenne a rendje! Végre rend lenne ebben a világban, ha elpusztulna minden ellenség. De Ő, a Mester, akkor dorgáló tekintettel Jakabokra nézett. Sohasem láttam még ilyenek a tekintetét, mély szomorúság és fájdalom ült benne, elveszett az a

csillogás, amely benne élt, amikor minket tanított. És csak azt mondta: „*Nem tudjátok, milyen lélek van bennetek, mert az Emberfia nem azért jött, hogy az emberek életét elveszítse, hanem hogy megmentse.*”. Ezek a szavak elgondolkodtattak: Milyen lélek van bennem is? Olyan, amely képes lenne likvidálni valakit, aki nem úgy gondolkodik, mint én? Olyan, amely szüntelen elégedetlenkedik, és mindenben és mindenkiben csak a rosszat keresi? Olyan, aki azt gondolja, hogy a világ érte van, és neki soha nem kell tűrni és áldozatot hozni? Olyan, amely arra is képes, hogy bosszút forraljon olyanok ellen is, akiknek tettei motivációját nem is ismerem? Milyen lélek van bennem?

S ahogy így morfondíroztam Jézus szavain, egyszer csak megértettem valamit: Nem az én lelkemnek kellene irányítania dolgokat, hanem az ő lelkének! AZ Ő LELKÉNEK! Annak a LÉLEKNEK, aki nem elveszíteni, likvidálni, kirekeszteni, elzárni, megölni akar! Annak a Léleknek, akit megígért, hogy vigasztalóként küldi el nekünk. Milyen lélek van bennem? És benned?

Később értettem csak meg, hogy milyen más az Ő Lelke! Mert Ő ellenségeiért is imádkozott, és a lenézettek is felemelte! S eloszlatta azt a kisebbségi érzést, amelyből annyi harag, agresszió és fájdalom születik! Legyőzte azt a nagyvárosi hóbortot, amely fölébe akar kerekedni másoknak. A Lelke kiáradása engem is megváltoztatott! Sokszor gondolkodom azon, hogy Jézus tanítványaként mégiscsak a magam érzékeny psziché-lelkem helyett az Ő Szentlelkének vezetésére kellene bíznom magamat... Talán más lenne a világ. Jézus Lelkével és jézusi lelkülettel bizony más lenne a világ!

Bence Imre

„Micsoda dolgok történtek velem”

Pályaösszegző interjú Balicza Ivánnal

Nyíregyházi római katolikus orvostanhallgatóból lett budapesti teológus, majd miskolci, salgótarjáni és budavári lelkész. A Várban huszonöt évig szolgált és soha nem vágyódott el innen. Nyugdíjba vonulás előtti portré a lelkész és a gyülekezet, valamint a szolgatársak viszonyáról, életútbeli megakadásról, élményekről és Isten munkálkodó szeretetéről.

Huszonöt év sok idő, de ha három jellemzőt vagy történetet kellene mondanod róla, hogyan írnád le?

Az egyik, hogy mekkora meglepetés volt számomra, amikor a budavári gyülekezet meghívott. Akkor már tizenegy éve salgótarjáni lelkész voltam, és nem is akartam onnan elmozdulni, a gyerekek is Salgótarjában születtek, szeretttük a gyülekezetet. Ha hívtak is máshová, mindig visszautasítottam, mert úgy éreztem, hogy Salgótarjában a helyemen vagyok, és vannak ott feladataim. Amikor viszont Budavár kérdezett meg, akkor azt gondoltam, hogy ez igazi kihívást jelentene nekem, hogy itt többet tudnék kihozni magamból. Ez az első, a meglepetés élménye.

A második, hogy nagyon jó közösség alakult ki a gyülekezet és a lelkész, illetve a gyülekezet és a lelkész család között. A közösség befogadó szeretetét rögtön a letelepedés megtapasztaltuk, amikor az első feleségem, másfél hónappal azután, hogy idejöttünk, meghalt. A gyülekezet nagyon mellett és az akkor még egészen kicsi öt gyermekem mellett állt – a legnagyobb 13, a legkisebb pedig 3 éves volt. Visszatekintve ezért vagyok talán a leghálásabb. Egyébként a gyülekezet és a lelkész, lelkészek közössége a drámai helyzetektől függetlenül is nagyon meghitt és barátságos. A közösség igénye a lelkész szolgálatára, igehirdetésére nagyon ösztönző volt, ez segített abban is, hogy minden igehirdetésre úgy készültem, hogy a legjobb, a leghasznosabbat próbáljam meg előhozni. Megmaradt még a Sréter-féle ébredésben született imaközösség, ami azt jelenti, hogy a gyülekezet imaórája, ha tagjai közben ki is cserélődtek, immár hatvan esztendeje folyamatosan működik. Ez az imaközösség végig, a huszonöt év alatt óriási erőt adott.

A harmadik a szolgálattevők közössége. Többlelkészes gyülekezet vagyunk, ahol minimum kettő, vagy inkább három lelkész szolgál. Ez komoly feszültségek, ellenségeskedések forrása lehet. A Budavárra ez egyáltalán nem jellemző – és reményem szerint nem is lesz soha –, ez egy óriási ajándék. Voltak ugyan konfliktusok, hiszen még szerető házastársak között is adódnak feszültségek, de nem az a fontos, hogy feszültségek ne legyenek – ezt keresztény emberek se tudják meg-

spórolni –, a fontos az, hogy hívó emberként ki tudunk-e békülni vagy meg tudjuk-e tenni, hogy elkerüljük a feszültségek eskalálódását. Ez nekünk sikerült. Imsivel tizenhét éve szolgálunk együtt, és mindig is szót tudtunk érteni. Tudtuk, hogy egy gyülekezet életét a vezetői közötti feszültség tudja leginkább megkeseríteni. Ezt mindeközben el akartuk kerülni.

Milyen jó tanácsokat adnál az utódoknak: mire legyen tekintettel egy többlelkészes gyülekezetben, és konkrétan itt a Várban?

Az első és legfontosabb: *seid einig*, vagyis *legyetek egyek*. Ezt Mária Dorottya, a gyülekezet alapítója mondta annak idején, amikor József nádor halála után el kellett mennie Bécsbe, és a gyülekezettől ezzel a rövid mondattal búcsúzott. Ezért az egységért mindent meg kell tenni. Ha kell, még akkor is érdemes visszavonulni, hogyha valóban úgy lenne jó, ahogy a lelkész gondolja. Akkor is meg kell tanulnia valamilyen kompromisszumot kötni a kollégájával, a gyülekezettel vagy a presbitériummal, hiszen a különvélemény ellenségeskedéshez, pártoskodáshoz, netán szakadáshoz vezethet. Jó példa erre, hogy amikor az új liturgikus könyv megjelent, megpróbáltuk bevezetni. Beszélünk róla, bemutattuk, hogy működik az istentiszteleteken, de érzékeltük azt, hogy a gyülekezet néhány tagja nagyon ellenzi ezt. Ugy érezték, hogy idegen az evangélikus hagyományoktól. Mi pedig, a lelkészek, leültünk és megbeszéltük, hogy bár jobbnak tartjuk az új liturgiát, nem erőltetjük rá a gyülekezetre. Tehát az elefánt ne menjen be a porcelánboltba. Vagy: az új lelkész tudja azt, hogy porcelánboltban van, nézze meg, hogy hova lép.

Egy további tanács, hogy többlelkészes gyülekezetben meg kell beszélni, hogy kinek mi a feladata, a lelki ajándékok, a képességek szerint fel kell osztani a területeket. Ugyanakkor az önállóság is fontos, hogy az előre megbeszélt munkakörben végezhesse mindenki a maga dolgát és senki ne telepedjen rá a másokra.

Nyíregyházi római katolikus orvostanhallgató ifjúból lettél evangélikus teológus – hogyan vezetett idáig az út?

A családom görög- illetve római katolikus, én jó tanuló voltam, a biológia érdekelt elsősorban, egyenes út vezetett az orvosi egyetemre. A problémák akkor kezdődtek, mikor kiszakadtam a nyíregyházi, családi közegből, és bekerültem egy egészen más, szabad környezetbe. Genetikai meghatározottság lehet nálam, hogy problémám van az alkohol-feldolgozás biokémiájával, viszonylag kis mennyiségű italtól is eléggé önkívületi állapotba tudtam kerülni. Ugyanakkor beindult egy függőségi mechanizmus is. A barátaimmal, csoporttársaimmal eljártunk bulizni, ez nálam azt eredményezte, hogy alkoholfüggő lettem, ami vérszélként rontotta az egyetemi teljesítményemet is. A problémák viharos gyorsasággal nőttek, ez a folyamat természetesen anyagi nehézségeket is okozott, és ez az ismeretségi körömben, család-

domban is ismert lett. Mindenki jó szándékkal megpróbált segíteni rajtam. Nem ment. Senki és semmi nem segített rajtam, se az édesanyám jó szándékú kérése, se a pszichiáterek gyógyszerei.

Mi segített végül?

A nyíregyházi evangélikus ébredési mozgalom elkezdett utánam járni és hívogatni, imádkoztak is értem. Körülbelül két évig visszautasítottam minden közeledést. Végül beleegyeztem, hogy elmegyek egy csendes hétre. Máig emlékszem, a hét témája az volt, hogy *a megrepedt nádszálát nem törri el, és a pislogó mécses nem oltja ki*. Felismertem, hogy az én életem ilyen: pislog, megrepedt, nem fogom tudni így befejezni az egyetemet, nem lesz belőlem az, aki szerettem volna, hogy legyek. Miután hallottam az evangéliumot, hogy Jézus ma is él, megbocsát, és új életet tud adni – azt mondtam: mit veszíthetek? Sőt, vágytam rá: ha ez igaz, próbáljuk ki. Egy személyes imádságban együtt imádkoztunk az egyik igehirdetővel, és elmondtam azt, hogy bocsánatot kérek, de nem tudok mit kezdeni az életemmel. Tudom, hogy ez így nem jó, de ha te, Jézus, tudsz velem valamit kezdeni, és mindez igaz, amit itt rólad hallottam, akkor én szeretnék új életet kapni tőled. És ez működött. Az első nagy élményem az volt, hogy igazából megszabadított Jézus attól a kényszerőtől, hogy minden nap innom kelljen. Nem állítanám, hogy azóta soha nem voltak visszaeséseim, de ezután mindig tudtam, hogy hol van a segítség.

Megtérése után egyenesen a teológiára vezetett az út?

Először visszamentem az orvosi egyetemre, elkezdtem a halasztás után újra tanulni. De úgy éreztem, hogy nem vagyok igazán a helyemen. Amit én megtapasztaltam Jézusból, orvosként is tovább adhattam volna, de egy orvosnak mégsem az a feladata, hogy nyíltan az evangéliumot hirdesse. Egyre inkább az lett a meggyőződésem, hogy lelkésznek kellene lennem, akinek ez az egyetlen és fő foglalkozása, hogy tanúskodjon Jézusról. A harmadik év végén kértem a felvételemet a teológiára, és ezt soha, egyetlen pillanatra sem bántam meg. Úgy látom, ha lelkészi szolgálatot bíz ránk Isten, az nem fér meg másik hivatás mellett. Egy orvos lehet hívő keresztény orvos, ami nyilván sokat jelenthet a betegek számára, de az orvosi pálya is teljes embert kíván.

Katolikus háttéred mennyire hatott későbbi lelkészi szolgálatodra?

A mai napig azzal a szabadsággal nézek a katolikus egyházra, hogy amit nem tudok elfogadni belőle, azt elkerülöm, de szeretem azt, ami pozitívum. Az nekem mindig kedves volt, hogy a katolikus egyháznak másnyelven az énekei, más a liturgiája – nagy értékek vannak abban a kétezzer év óta változatlan liturgiában. És friss, új látásmódot tud adni a szentírás értelmezése-magyarázása.

Tudnál esetleg olyan néhány példát mondani, amire úgy gondolsz, mint a lelkészi szolgálatod csúcsára?

Inkább arról beszélnék, milyen dolgok lehettek az örömeim. Örömök mindig akkor vannak, amikor lelkészként az ember úgy látja, hogy sikerült valakit elvezetni Krisztushoz. Ennél nagyobb csúcs nincs. De néhány példát mondhatok. Eskettem egy párt, akinek néhány év múlva teljesen tönkrement a házasságuk. Elhatározták, hogy elválnak. Még mielőtt ezt a lépést megtették volna, eljöttek, hogy ezt elmondják, vagy tanácsot kérjenek. Ezt a látogatást még sok lelkipásztori beszélgetés követte, egyenként vagy közösen elmondták bánatukat. A végén újra egymásra találtak, most már a Krisztus szeretetében. Ez például egy nagy sikerélmény. Egyszer egy apuka hívott fel telefonon, hogy koraszülött ikreik születtek, és kétséges, hogy életben maradnak-e, meg kellene keresztelni őket. A keresztelés a Tűzoltó utcai Gyermekeklinika intenzív osztályán egy inkubátorban történt. Azóta a család a gyülekezethez tartozik, el-eljárnak családos istentiszteletre, az ikrek túléltek, és nemrég született meg a negyedik gyermekük. De mondhatnám azt is, hogy voltak olyan kedves, hitben járó testvéreink, akiknek a halálos ágya mellett ott állhattam és azt mondhatom, hogy én erősödtem az által a hit által, ahogy ők készülettek Urukkal való találkozásra. Ezek kiemelkedő élmények, de nem tudok olyat mondani, ami azért töltene el meglepedettséggel, mert én ezt vagy azt milyen jól csináltam. Inkább azt mondanám: micso-da dolgok történtek velem, hogyan láthattam az Istent munkálkodni rajtam keresztül.

Mik a terveid a nyugdíjas éveidre?

Nyugdíjasként is örömmel vállalom szolgálatot, ha az egyházam vagy a gyülekezetem megbíz valamilyen szolgálattal. Van még egy tervem, hogy a budavári évek legjobb igehirdetéseiből kiadjak egy kötetet. De nem érzem önzésnek, hogy egyfajta megérdemelt pihenésre is szánjak időt, és élményeket gyűjtögessek. Ennek a legjobb módja pedig az olvasás és az utazás.

Milyen érzésekkel távozol?

Elsősorban nagyon hálás vagyok, hogy a budavári gyülekezet lelkésze lehettem. Itt valóban kiadhattam magamból azt, amire képes vagyok, ami a szellemi és spirituális kapacitásomban benne volt. Hogy itt egyensúlyra lelhettem mind a hitbeli, mind az értelmiségi-gondolkodó létben. A helyemen éreztem magam végig, és egyetlen pillanatra nem vágyódtam el. A halálával együtt jár az öröm érzése is: örülök, hogy itt lehettem. Nem megkeseredetten megyek nyugdíjba, hanem jól megpakolva örömmel a tarisznyámat. Nagyon sok barátot találtam, ezek a kapcsolatok a továbbiakban is élni fognak. Soha nem éreztem magam egyedül, és tudom, hogy ez a közösség nyugdíjasként is körülvesz majd engem. Más lesz ugyan a helyem benne, ezt nyilván meg kell szokni, de én nagyon-nagyon szívesen fogok a gyülekezet tagjai között ülni, csakúgy, mint eddig a papi padban.

„De nekem olyan jó Isten közelsége!”**Zsolt 73, 28a***Lelkészi jelentés a 2014. évről*

Isten közelségében élünk. A feltámadás ajándéka nekünk azt jelenti, hogy Jézus velünk van minden napon a világ végezetéig. Gyülekezeteként ezzel a bizonyossággal végezhetjük a szolgálatunkat. A gyülekezet csak akkor tölti be küldetését, ha ebből a közelségből táplálkozik, ha Krisztus arca rajzolódik ki rajta. A társadalmi közeg, amely körülvesz bennünket, s amelynek mi magunk (ellentmondásosan) az alakítói és hordozói vagyunk, sokféle elvárással igyekszik az egyház arcát és tevékenységét formálni. Az Istentiszteleten viszont Isten maga közeledik hozzánk igéjében és a szentségekben. A gyülekezetünk modellje (szőlőfürt) erősen igényli a minden korosztályt és kis közösséget összefogó „kocsányt”, a szőlőszemeket is tápláló szarát, az istentiszteletet. A 9.00 órakor a Várban és Budagyöngyén tartott istentiszteletek családiasabbak. A 11.00 órakor tartottak nyitottságot igényelnek, hisz erre az alkalomra nem csak a már egymást ismerő gyülekezeti tagok járnak, ezen van a legtöbb zenei szolgálat, keresztlő, temetés utáni megemlékezés. Az esti istentisztelet néhány éve megelevenedni látszik. 2014 húsvétjától a gyülekezetünk reggeli istentiszteleteit közvetíti a PAX TV. Szeptembertől vállaltuk, hogy segítséget nyújtunk a lebonyolításban. A részt vevő fiatalok: *Angler Marcell, Bence Zsolt, Czenthe Iлона, Fenyvesi Dávid, Lovay Richárd, Lukács Máté, Sebestyén Szintia*, a felnőttek közül pedig *Miklóshalmi Péter*. Havonta egyszer kapcsolódik kávézás a délelőtti istentisztelethez. Az év során 229 istentiszteletet tartottunk, ebből 172 alkalommal úrvacsora osztatással.

Szeptembertől 1 főállású hitoktatói státuszt rendelt ide az Országos Egyház, amelyet *Vilmos Andrea* (lelkész, gyógypedagógus) tölt be, és négy óraadónk van: *Hegedűs Zsuzsanna, Kruchió Bianka, Manhardtné Szlovák Katalin, Molnárné Varró Mária*. Így jelentősen csökkent a lelkészek iskolai lekötöttsége.

A vasárnapi gyermek-bibliaórát a gyülekezet önkéntesei látják el. Összefogójuk *Bencéné Márti*, felkészítőjük *Birkás-Sztrókey Edit*, hittantanár. Önkéntesek: *Bakó Zsuzsa, Bircher Juli, Bircher Kati, Fenyvesiné Uri Márta, Lukács Máté, László Gabriella, Madocsai Lelle, Pilinszky Zsanett, Samu Piroska, Urbán Eszter, Újhelyi Marika*. Az év elején még külön tartottuk a gyülekezeti hittant és a konfirmációs oktatást, szeptembertől azonban egy új alkalmat alakítottunk ki, melynek neve: MÉRTÉK. A péntek esti alkalom előnye, hogy több generáció együtt és párhuzamosan vesz részt a programokon. A hittanos korosztállyal *Vilmos Andrea* főállású hitoktató, a „kis ifivel” *Lukács Máté* és *Skriba Dániel* egyetemisták foglalkoznak, a felnőttek csoportját *Bencéné Márti* vezeti, és én vagyok a konfirmandusokkal. Havonta egyszer tartottunk családós délutánt, amelyen 25 és 120 közötti a létszám. A gyermekes programok sorát színesíti a kéthetente tartott baba-mama kör

Bencéné Márti vezetésével. A nagytáborral idén is Szigetszentmártonban voltunk. Ezt a több generációt magába foglaló családós és ifjúsági táborát évek óta együtt tartjuk a budakeszi és a soproni gyülekezettel. A gyermekmunka harmadik ága a cserkészlet. A kelenföldiekkel együtt fenntartott Dévai Bíró Mátyás cserkészcsapat három őrsé a gyülekezetünkben működik *Bence Zsolt, Sagáth Anna* és *Végh Anna* vezetésével. A portyák és a tábor az év legfontosabb eseményei, de nagy jelentőségű a vári számháború, amelynek 2014-ben több mint 500 résztvevője volt.

Az ifjúsági munkánkban az év első részében három csoportunk volt: a kisifi, a nagy ifi és a pályakezdő ifi. Szeptembertől létrehoztuk a CSEPIT – a csütörtöki pályakezdő és egyetemi ifit, amely közös kezdés után két csoportban folytatódik. A pályakezdők *Balicza Iván* vezetésével, az egyetemi ifit én vezetem, a kisifi pedig szerves része lett a pénteki Mérték alkalomnak. A keddi bibliaóra a legnagyobb közösség, a Budagyöngyén a bibliaóra résztvevői kevesebben vannak. A keddi délelőtti imaóra és a csütörtöki nyugdíjas-kör szűk, de szoros közösség. Tavaly két alkalmat szüntettünk meg: FIFE vagy Átélt Biblia címmel tartott interaktív alkalmat, és a házaskört. A lelkészeknek így is fejenként három-három hétközi alkalom tartása a feladatuk, az iskolai hittanon kívül.

Főállású, napi hat órában foglalkoztatott kántorunk feladata a gyülekezet zenei életének szervezése és az orgonista, karvezetői és a szervezői feladatok ellátása. Orgonazenés áhítatot havonta egyszer szervezünk. A Schütz kórus jó közösség, de nagyon hiányoznak a kórus és a zenészek által szervezett nagyszabású önálló zenei alkalmak. A húsvét hajnali kórust tavaly *Murányi Eszter* felkért karnagy vezette. A négy éve alakult Gospel kórusnak tavasz és ősz folyamán havonta egy-egy, és ezenkívül három vidéki szolgálata volt (Balatonboglár, Pásztó, Sámsonháza). Részt vett a kórustalálkozón és szolgált a német gyülekezetben is. Vezetője *Szulai Mónika* nem is egyháztagnaként kapcsolódott be a kórus munkájába! Igazgató lelkészi szolgálatom egyik legnehezebb kérdése az orgonista kántor foglalkoztatása. S bár a gyülekezet többletkiadást vállalt *Kertész Attila* segédorgonista bevonásával, így biztosítva van a helyettesítés, amely *Bán István* gyakori távolléte miatt sok bizonytalanságot okozott.

Főállású, 6 órában alkalmazott diakóniai munkásunk *Bajnóczi Attiláné* látja el a rászorulókat egy részének a folyamatos gondozását. Vannak, akik évente kétszer (húsvétkor és karácsonykor) végiglátogatják az idős, magányos embereket. Hálások vagyunk azoknak a testvéreknek is, akik ezen túl is tartják a kapcsolatot az idősekkel. Ebben nagy szerepe van a *Madocsai házaspárnak*, akik energiát nem kímélve keresik meg a rászorulókat. Új területe a diakóniának, hogy 2014-től a Máltai Szeretetotthonban havonta egyszer van evangélikus áhítat is. Ebben *Bajnóczi Attiláné* mellett a gyülekezeti munkatársképzőt végzett *Madas Zsuzsa* és *Várhegyi Klára* testvérünk vesz részt. A pasztoráció elsődlegesen a különféle kazuálékhoz kapcsolódik. Az alkalmak előtt (esküvő, keresztlő, temetés) a család-

dokkal nagyon komoly beszélgetéseket tudunk folytatni.

A gyülekezet nem „insula”, hanem egy testnek tagjai vagyunk. Házon belüli a Német ajkú Egyházközséggel kialakult jó kapcsolat. Amit tavaly nagyon komolyan vettünk: Budakeszi önállósodása; nagyadományok 10%-ának támogatásként való felajánlása; Borsodi projekt. Határon átívelő kapcsolatok: Pürkerek, Nürnberg, a finn Kouvola és a lengyelországi Ryn. Ökumenikus kapcsolataink: Imahét, Keresztút, Ökumenikus óvoda, Focibajnokság, Reformációi ünnep. Ünnepi alkalmak: Holokauszt 70, Szthelo nap, Szászok kitelepítésének emléknapja, templomunk és iskolánk lebombázásának 70 éves évfordulója.

S végezetül a lelkészváltásról. Ezzel kapcsolatban arra a hozzáállásra van szükségünk, amely nem nosztalgikus visszatekintésre alapul, hogy mi záródik le, hanem a lezáruló időszakot Istennek köszönve az új fejezetre kérünk sok erőt, áldást és reménységet. A jövővel való kapcsolatunkat így tudjuk bölcsen megélni. Köszönet a lelkésztársaknak, az elnöktársaknak, munkatársaknak! És Istennek!

Bence Imre, igazgató lelkész

„Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem!”

Felügyelői jelentés a 2014. évről

Az 51. zsoltár szavaival köszöntöm a testvéreket. A 2014. év fontos és nehéz feladatok megoldását követelte meg gyülekezetünkötől. Bár sokat és eredményesen dolgoztunk, nem lehetünk teljesen elégedettek. A 2014. éves bevételi terv 42.810.000 Ft, míg a tényszám 52.887.000 Ft. A jelentős különbözet nagy összegű adományokból és nyertes pályázatokból származik. A tervezett 44.576.000 Ft-os kiadás helyett a tény 53.058.000 Ft. Mivel több pénzünk volt, megvalósíthattunk olyan fejlesztéseket is, amelyeket előre nem tervezhettünk be. A kiadási oldal legnagyobb tétele a személyi jellegű kiadások: összesen 23.187.000 Ft. A záró pénzeszközök összértéke 37.545.000 Ft, azaz kellő tartalékokkal rendelkezünk. Ennek nagy jelentősége van, mivel a gyülekezetünk fontos fejlesztések előtt áll.

2015. év közepén nyugdíjba vonul Balicza Iván parókus lelkészünk, aki 25 éve szolgál gyülekezetünkben. A 2014. év során kellett előkészítenünk a váltást. Sikertelenül meghatároznunk az utód kiválasztásának módszerét és azokat a szempontokat, amelyeknek meg kell felelnie az új lelkészünknek. Budaváron emberemlékezet óta kiváló, jól felkészült lelkészek szolgáltak, akik a kiemelkedő teológiai tudásuk és szónoki képességük mellett művelt, a világ dolgaira nyitott emberek voltak. Egyházközségünk mint püspöki székhely, egyúttal az egyházunk egyik „zászlóshajója” is, érthető a gyülekezeti tagok által megfogalmazott magas elvárás. Fontos,

hogy a hátralévő időben mindenki igyekezzen megismerni a jelöltként számításba vett személyeket. Az egyik szempont az, hogy a lelkészeink jól tudjanak együtt dolgozni az új lelkészünkkel, ezért az ő javaslatokra nagyon oda kell figyelni. A lelkészválasztással összefüggésben merült fel a Fortuna utcai lelkészlakás felújításának szükségessége. Külső körülmények miatt csak nemrég kezdődött a konkrét tervezés. Nagyon feszes és ütemes munkára van szükség ahhoz, hogy a 2016. év első felére befejezzük a beruházást.

A gyülekezeti alkalmaink jelentősen megújultak 2014. év őszétől. Látogatottságuk igazolja az elképzelések helyességét. A változások nem érintették a keddi bibliaórát. Erre nem is volt szükség. Talán állandó részvevőként elfogult vagyok, de ez az alkalom hosszú évek óta kiemelkedő színvonalon segíti a résztvevők lelki és szellemi épülését. Nem csak a Szentírásban, de az élet dolgaiban is segíti az eligazodást. Jól sikerült a hagyományos, tavaszi piliscsabai gyülekezeti hétvége, a Madocsai család által szervezett gödöllői piknik és a pünkösdi fesztivál is. Sajnos, a nagy álomból, a Budavári Kulturális Központból, ma még csak a Szabadegyetem működik. A zenei tagozat, a gyermekkórus és egy kamarazenekar beindítása a közeljövő feladata. Kérek mindenkit, hogy ebben segítsék kántorunkat. Öröm viszont a Gospel kórus bővülő szolgálata és fejlődése. A holokauszt 70. évfordulója kapcsán megújult a Szthelo Gábor emléktábla és környezete, s létrehoztunk egy igen színvonalas alkalmi kiállítást is. A Budai Vár ostromához kapcsolódott az a rendezvényünk, melynek során templomunkban emléktábla került elhelyezésre. Ez a harcokban áldozatul esett lelkészeinkre és munkatársakra, valamint a súlyos háborús károokra emlékeztet. Nagy öröm, hogy előkerült egykori segédlelkészünk háborús naplója, amelynek publikálására hamarosan sor kerül.

A Budavári Evangélikus Egyházközség tagjainak hivatalos létszáma: 2.958 fő volt. Ebből 568 személy található a választói névjegyzékben. Ennyien vannak azon nagykorú egyháztagok, akik részt vesznek a gyülekezeti életben, és anyagilag is támogatják annak működtetését. 2014-ben összesen 44 keresztele volt és 18 konfirmáció. A megkeresztelek közül 5 fő, míg a konfirmáltakból 7 személy volt felnőtt korú. 20 esküvő volt és 31 temetés. A tavalyi évben a képviselő testület két, a presbitérium tíz ülést tartott. A presbitériumi üléseket megelőző héten tartja a kibővített elnökség a megbeszéléseit, amelybe a lelkészek, a felügyelő és a másodfelügyelő mellett, ha szükséges, más gyülekezeti tagokat is bevonunk. A munkacsoportok tevékenységét jónak ítélem, az elmúlt időszakban különösen nagy teher hárult az építési munkacsoportra. Itt szeretném megköszönni mindenkinek az egyházközségért végzett áldozatos munkáját.

dr. Pócze Tibor, felügyelő

A lelkészi és a felügyelői jelentés teljes szövege a honlapunkon olvasható: <http://budavar.lutheran.hu>

E s e m é n y n a p t á r 2015. PÜNKÖSD

Május 23. szombat

19.00 – Ökumenikus Ifjúsági-zenés Istentisztelet
Az istentiszteleten közösen szolgálnak: *Ifjúsági Taizéi Zenekar* (Szent Anna templom), *Vasárnapi Hatos* (Mátyás templom), *Boanerges* (Országúti Ferencesek), *Evangélikus Gitárosok Havas Gitár* (Krisztinavárosi templom) tagjai, és együtt imádkozunk az egyházat megújító Lélekért!
Igét hirdet: *Bakos Zsolt* r.k. lelkész

Pünkösöd vasárnap Május 24.

Istentiszteletek a szokott rendben

9.00 – Igét hirdet: *Bence Imre*

11.00 – Igét hirdet: *Balicza Iván*

18.00 – Egyházzene áhítat

Veszprémi Liszt Ferenc Kórustársaság
vezényel: *Kővári Péter*
orgonán közreműködik: *Bán István*
Schubert, Mendelssohn és Verdi művei
Igét hirdet: *Bence Imre*

Budagyöngyén:

9.00 – Igét hirdet: *Balicza Iván*

Pünkösöd hétfő Május 25.

9.00 – Igét hirdet: *Bence Imre*

11.00 – Igét hirdet: *Bencéné Szabó Márta*

Este nem tartunk istentiszteletet

Budagyöngyén:

9.00 – Igét hirdet: *Bencéné Szabó Márta*

Május 29. péntek

19.00 – **VivaceFEST 2015 - No.1**

„Koncert d-ben”

Bán István - orgona

Scheidt, Pachelbel, Kerll, Muffat,
Krieger, Bach, Buxtehude, Böhm és
Lübeck művei

Május 31. vasárnap

Istentiszteletek a szokott rendben

11.00 – Tanérváró istentisztelet
a hitoktatók köszöntésével

Istentisztelet után kávézás a kápolnában

19.00 – **VivaceFEST 2015 – No.2**

„XI–XV. század”

Musica Historica (Művészeti vezető:
Csörsz Rumen István)
Zenés barangolás az Árpád-kortól
Mátyás királyig

**Május 31-től szeptember 6-ig a hétközi alkal-
mak közül csak a keddi bibliaórát tartjuk meg.**

Június 3. szerda

19.00 – **VivaceFEST 2015 – No.3**

„Bach pure, C-d-G”

Dobozy Borbála – csembaló
Ábrahám Márta – hegedű
Bach szóló és kamaraművei

Június 5. péntek

19.00 – **VivaceFEST 2015 – No.4**

„Vivaldi & Bach, E-d-C”

Bányai Júlia – szoprán
Dobozy Borbála – csembaló
Musica Vivax Wien/Bán István
Vivaldi szimfóniai és szólómotettái,
valamint Bach d-moll csembalóversenye

Június 7. vasárnap

19.00 – **VivaceFEST 2015 – No.5**

„Bach & Co., c-d-e-f-g-a-h”

Kővári Péter – orgona
Bach, van Noordt, Pachelbel és
Frescobaldi művei

Június 14. vasárnap

Ezen a vasárnapon csak **10.00 órakor** tartunk istentiszteletet.

Figyelem rendkívüli program!

Szálljanak hajóba!

Az evangéliumok szerint Jézus többször bátorította a tanítványait, hogy szálljanak hajóba. A hajó később az egyház jelképe lett, mint ami a háborgó viharban is oltalmat nyújt a benne lévőknek.

Ezt a szép, ősi szimbólum-rendszert felhasználva tervezzük azt a napunkat, amikor a munkaév végén elköszönünk a nyugdíjba vonuló *Balicza Ivántól*, aki 25 éven keresztül volt lelkésze gyülekezetünknek.

Az ünnepi istentisztelet 10.00-kor lesz, amelyen *Balicza Iván* prédikál. Az istentisztelet után **12.30-kor** együtt szállunk az **EURÓPA** nevű hajóra. Igény esetén **12.00 órától** közös buszos transzfert szervezünk a Bécsi kaputól.

A hajón az ünnepi fogadással párhuzamosan gyermek-programok lesznek. A program után kb. egy órás sétahajózás lesz, amely előreláthatóan **17.00 órakor** ér véget!

A hajón – fogadás keretében – étkezést biztosítunk. Kérjük, hogy süteményekkel mindenki gazdagítsa ezt az alkalmat.

Kérjük, hogy részvételi szándékát június 6-ig jelezze a Lelkészi Hivatalban.

A hajón szervezett programra és a vendéglátásra önkéntes adományokat köszönettel elfogadunk!

Szeretettel várunk mindenkit.

Szálljunk együtt hajóra, hogy ott is erősödjön a tanítványi közösségünk!

Június 21 – 27.

(vasárnaptól szombatig)

Isten hozott Narniában!

Nyári családi és ifjúsági tábor

Szigetszentmárton, Mártoni tábor

Bibliai foglalkozások, és közösségi programok kicsiknek és nagyoknak egyaránt. Szeretettel várjuk a kisgyermekes családokat, a hittanosokat és a konfirmált fiatalokat, az ifjúság tagjait.

A tábor teljes költsége: 25.000 Ft.

Jelentkezési határidő: 2015. június 15.

A táborunk vendége lesz

Anne Morawski amerikai önkéntes, aki angol nyelvi képességgel is gazdagítja a programot!

2015. június 29 – július 4.

(hétfőtől szombatig)

Kezedben van sorsom!

Csendeshét a Budai és Pesti

Egyházmege szervezésében

Piliscsaba, Béthel Evangélikus Missziói Központ

Jelentkezni lehet Hulej Enikő szervezőnél

telefonon (06-20-824-3397) vagy az

eniko.hulej@lutheran.hu címen.

Jelentkezési határidő: 2015. június 14.

Július 5. vasárnap

Istentiszteletek a szokott rendben

18.00 – Orgonazenés áhítat

Gesztesi-Tóth László

Július 5-8.

(vasárnaptól szerdáig)

Konferencia a missziói központ szervezésében

Piliscsaba, Béthel Evangélikus Missziói központ

Jelentkezni lehet levélben:

az Evangélikus Missziói Központ címén

(1164 Budapest Batthyány Ilona u. 38-40.)

vagy e-mail-ben az evmis@lutheran.hu címen.

Jelentkezési határidő: 2015. június 20.

Augusztus 2. vasárnap

Istentiszteletek a szokott rendben

18.00 – Orgonazenés áhítat

Bódiss Tamás

Augusztus 24 – 27.

(hétfőtől csütörtökig)

Napközis tábor a Budavárban!

Foglalkozások minden nap

8.00-tól 16.00-ig lesznek.

Elsősorban alsótagozatos gyermekek jelentkezését várjuk a programunkra!

Részvételi díj: 5000 Ft

Augusztus 29. szombat

Országos Evangélikus Pedagógus konferencia

minden evangélikus kötődésű tanár, tanító, óvodapedagógus és közművelődésben dolgozó szakember részére. Regisztráció:

<http://epszti.hu/pedagogusok-kozossege>
honlapon.

Szeptember 6. vasárnap

Istentiszteletek a szokott rendben.

9.00 – Tanévnnyitó istentisztelet – amelyet közvetít a PAX televízió.

18.00 – Orgonazenés áhítat

Pál Diána

Szeptember 6-tól a hétközi alkalmainkat a kialakított rendben tartjuk meg.

Lelkészi Hivatal

(1014 Budapest I. ker. Tánácsics M. u. 28.)

Samu Piroska irodavezető

hétfő-péntek: 9.00-13.00

☎ és fax: 356-97-36

web-lap: <http://budavar.lutheran.hu>

e-mail: budavar@lutheran.hu

Nyáron a lelkeszi hivatal minden hétköznap

9.00-13.00 között tart fogadóórát, lelkeszi

fogadóórát előre egyeztetett időben!

Bence Imre – igazgató lelkeszi, esperes

e-mail: imre.bence@lutheran.hu

Bencéné Szabó Márta – lelkeszi

dr. Fabiny Tamás – püspök

e-mail: tamas.fabiny@lutheran.hu

dr. Pócze Tibor – felügyelő

e-mail: aszodipocze@t-online.hu

A Gazdasági Hivatal fogadóórája:

Kövesy Emese gazdasági vezető

hétfő-péntek: 9.00-13.00

Pedagógus vallomások

A reformáció 500. évfordulójához kapcsolódóan a 2015. év kiemelt tematikája a *Reformáció és oktatás*. Ennek jegyében olyan pedagógusok szólalnak meg, akik nem egyházi iskolában tanítva szembe találják magukat az ideológiailag semleges oktatás követelményével és a szekularizáció ezer megnyilvánulásával. Három kérdésünkre így vallottak...

- *Hogyan kapcsolódik össze hit és hivatás a munkádban?*
- *Milyen lehetőség van az adott intézményi keretek között a diákokkal megismertetni Isten megújító szeretetét?*
- *Véleményed szerint hogyan kapcsolódhat be hatékonyan az egyház, a gyülekezet ebbe a feladatba a te iskoládban?*

Székely Ágnes

1. Ahhoz, hogy egy nagyon szekularizált környezetben újra meg újra meg tudjak küzdeni a feladatokkal, minden pillanatban tudnom kell, hogy a magam erejéből sokra nem jutok, de nem vagyok egyedül: „*Jézusban bízzál, és semmit ne félj!*” – ez minden nehézségen átsegít. Igyekszem minden nap szem előtt tartani, hogy ami mögöttem van, azt elfelejtve próbáljak minden idegszállammal az új célokra koncentrálni tanításban, nevelésben, a közösség elfogadásában, és a keresztény hit, értékrend és gondolkodásmód valamilyen szintű elfogadtatásában, hiszen ha ebben a környezetben kell helytállni, akkor valamiért ezt a feladatot kaptam, és reménykedem, hogy erőt is kapok hozzá. Azért ez nem mindig egyszerű, szoktam irigyelni pl. kollégáimat, akik azokat a kedves, szelíd gyerekeket taníthatják, akiket néha a templomban látok.

2. Legfeljebb arra van lehetőségem, hogy megpróbáljak ebből valamennyit szelíden sugározni, természetesen ez is ajándék, ha megadatik, hogy tehetem (Zak 4,6). Ha erről diákok körében szót ejtenék, azonnal feljelenéne, természetesen a toleranciára hivatkozva.

3. A hivatalos hitoktatáson kívül (ami az iskolában alig van jelen), nem látok rá lehetőséget. A maximum, amit jó esetben megengednének, talán valamiféle, a reformáció 500. évfordulójához kapcsolódó történelmi, műveltségi ismeretterjesztő szakkör, vetélkedősorozat lehetne, aminek keretében egy lelkésznek vannak lehetőségei, noha előzőleg biztosan egyeztetni próbálnának velem, mi hangozhat el.

Takács Eszter

Nem mondom, hogy egyszerű feladatot kaptam, de igyekszem legjobb tudásom szerint válaszolni. Mindenekelőtt azt kell tudni, hogy a világi iskolákban nagyon kell figyelni a nem vallásos és a más vallású gyerekek és szülei érzékenységre. Emiatt nagyon ügyesen kell véleményt nyilvánítani, hogy senki érzéseit ne sértsem meg. Alapvetően, ha kérdezi gyerek vagy szülő, milyen vallású vagyok, hiszek-e Istenben, mindig őszintén válaszolok, sosem titkolom el. Igyekszem a gyerekeket a keresztény szemlélet világiak számára is „emészthető” értékei mentén nevelni, például a felebaráti szeretetre, a másik elfogadására, segítésére. Így valahol összekapcsolódik a hit és a munkám.

Gömöri Gyöngyi

A pedagógus hivatás különleges lehetőséget ad arra, hogy kipróbálja az ember, mennyire „működőképes” az életben Isten ígéje. Valahányszor kipróbáltam, mindig „bejött”. A baj ott van, hogyha „kisebb esetekben” nem vagyok a megfelelő hullámhosszon és sodródásba kerülök. Voltak elrontottnak vélt helyzeteim, amiből igei útmutatás nyomán végül jól kerültem ki, és nemcsak én, hanem a diákok is jól. Eszembe jut egy szituáció, amikor addig jutottam, hogy folytathatatlanra vált az óra. Ugy gondoltam, nem vagyok képes többé visszamenni abba az osztályba. Végül támadt a gondolat, hogy bocsánatot kell kérnem az egész osztálytól és külön az egyik gyerektől is. Nagyon különleges helyzet volt, mert nekem lelkileg el kellett jutnom arra a pontra, hogy tényleg őszintén gondolom azt a bocsánatkérést, és nem csak eljátszom. Végül Isten úgy is alakította a dolgokat, hogy lett rá időm eljutni belül addig, mert csak két hét elteltével találkoztam újra az osztállyal. Amikor pedig megtettem, amit kellett tennem, akkor a kapcsolatunk egész egyszerűen átalakult. Egyszeriben tisztelettel fordultak felém, és amit az elején jól melléfogva erőből akartam kivívni magamnak, az szinte magától létrejött, és meg is maradt mindvégig közöttünk.

Isten megújító szeretetéből élünk mi magunk is. Ha ennek tudatában vagyok, mert egyszer megértettem, és tapasztalom ezt azóta is, akkor ezt kell belülről jövően, ösztönösen továbbadnom azok irányába is, akik sok dologban tőlem függenek. Ez azt jelenti, hogy újra és újra bizalmat kell adnom, a legvégsőkig támogatnom azokat, akikért az iskolában vagyok tanárként. Hiszen Isten is a legvégsőkig ment Fiában értem...

Az iskolában, ahol tanítok, sok a zavaros családi helyzetben élő diák. Egyre több gyerek családjában ismeretlenek az ünnepek. Nem is tudnak mit kezdeni pl. a karácsonnyal, ami nagyon megdöbbentő volt számomra az egyik osztályfőnöki beszámolóból. Egyre több a céltalan, a jövőt kilátástalannak látó diák nálunk. A mi iskolánkban szakmát tanulnak a diákok. Egyre gyakrabban tapasztaljuk azonban azt, hogy nem érdekli igazán őket, amit tanulnak, nincs kedvük a munkához. Többen idegrendszeri problémákkal is küszködnek. Azt látom, hogy az iskolánkban túl sok a lelkiileg nagyon „alultáplált” gyerek. Amiben a család nem tudott eleget tenni, annak pótlására egy tanár, vagy több, vagy egy egész iskola sem képes. Itt lenne szerepe az egyháznak, jó hitoktatóknak, akiken keresztül Isten megszólíthatná ezeket a gyerekeket és az Igén keresztül eligazodást kaphatnának olyan területeken, melyekben a családjukban hiányt szenvedtek.

Pálinkás Eszter

Pedagógusként dolgozom, lassan 25 éve, Budaörsön, egy német nemzetiségi általános iskolában német nyelvtanárként. Iskolánk nem egyházi iskola, így mindennapjainkat nem szövi át a hit és a vallás gyakorlása. Azt mindenképpen örömmel tapasztalom, hogy mint minden iskolában, nálunk is van hittan a gyerekek számára (katolikus, református is). A budaörsi evangélikus templom hitoktatói látják el iskolánkban az evangélikus hitoktatás feladatát.

Nemzetiségi német nyelvtanárként népmismeret órán feladatom többek közt információk átadása a magyarországi németekről. Az ő életük, hétköznapijaik szorosan összefonódtak keresztény hitük gyakorlásával is. Ebből az alkalomból, illetve Karácsony és Húsvét kapcsán beszélünk erről a gyerekekkel. Így elmegyünk velük a budaörsi templomokba, vagy pl. Húsvét előtt sétát tettünk a Kálvária dombon.

A kollégáim között is figyelünk egymásra, számon tartjuk egymást, hívő emberek. Keresztény emberként pedig igyekszem a hétköznapi feladataimat mind emberileg, mind szakmailag a legjobban ellátni, s arra törekedni – bár nyíltan ezt nem tisztem megtenni és lehetőségeim is korlátozottak –, hogy átadjak, közvetítsek valamit a gyerekeknek azokból az értékekből, amit hívő evangélikusként fontosnak tartok.

Az én igém....

Az Úr látja

Nem tudom, ki hogy van vele, de nekem nincs állandó kedvenc igém. Egyrészt, időről-időre a Biblia más fejezeteiben kutakodom és szeretek bele egy-egy „mondásba”, másrészt változom, talán fejlődök is, így új és újabb igék találnak, érintenek meg. Most épp két ószövetségi ige húzódtott szorosan a szívem közelébe. Itt most az egyikről szeretnék közzétenni néhány gondolatot.

„Hiszen az Úr látja az ember útjait, és figyeli minden lépését. Saját bűnei fogják meg a bűnöst és saját vétkei kötözik meg.” (Péld 5,21-22) A leírtak nekem a zsidók mindig hordott fejfedőjét, a kapedit, vagy másként kipát, juttatják az eszembe. Amelyet ők azért viselnek – gyakorlatilag mindig és mindenhol, sokszor még kalap alatt is, jóllehet nem is előírás, hanem csak szokás –, hogy folyamatosan tudatosodjon bennük: mindig, mindenhol jelen van, figyel a fölöttük való. Tehát figyelmeztet, szembesít vele, de akár úgy is értelmezhetnénk, hogy egyszerűen csak közli: az Úr mindig, mindenhol figyel, minden lépésünket számon tartja. S bár bizonyára van, akinek ez fenyegetően hangzik, számomra kifejezetten megnyugtató. Hogy miért? Mert én nem egy diktátort, nem egy afféle III/III-as, éppen akcióban lévő ügynököt látok az Úrban, hanem azt, aki mindig ott van velem, mellettem, fölöttem és mögöttem, aki szeretettel véd, vigyáz, megóv és felemel – ha szükséges. A következő mondat pedig nem több mint egy egyszerű, tárgyyszerű kijelentés, amiben nincs semmi újdonság. A bűnös saját bűneinek a foglya.

Mi tehát a két mondat szintézise? Bűneink megkötöznek, visszatartanak minket hitbéli utunkon, ám ott fénylik mellette a jó hír is: ne féljete, mert az Úr látja, figyeli, kíséri és vigyázza minden lépésedet, vagyis – mindenek ellenére is – *mindig veletek van!* A Salamon bölcs mondásait tartalmazó Példabeszédek könyve ennek az egyszerű egyetemes igazságnak a kijelentésével ad útmutatást, eligazítást, bátorítást, de egyszersmind figyelmeztetést is a mindennapokra, az Ószövetség népe számára – s persze nekünk, keresztényeknek is.

Gyarmati Gábor

Bizonyságtétel

Megtérésem nem egyszerűen történt, sok buktató, nehézség állt előttem, nem volt sem hirtelen villámcsapás, amitől megváltozott az életem, sem egy olyan ige, ami szíven ütött volna. Ez egy folyamat volt számomra. 1999. augusztus 23-án jöttem világra egy nem hívó családba. Isten nélkül nőttem fel, de valahogy belül mindig is éreztem biztosan, hogy Isten (bár akkor még nem tudtam ki ő) élő és való. Sokszor kérleltem szüleimet, menjünk el templomba, mivel hajtott a kíváncsiság, a vágy, hogy milyen lenne találkozni Istennel, de sajnos mindhiába. Abban az időben teljesen máshogy képzeltem el az egész kereszténység dolgot, mivel nem tudtam, mi fán terem ez az egész vallás. Amit fontos még tudni rólam, hogy bár még nem ismertem Istent, csak elképzeléseim voltak, hogy mi is lehet a keresztség, az Istenhez tartozás, de a lelkem mindig is tudta, hogy erre lenne szükségem. Telt, múlt az idő, míg 14 éves koromban megkezdődött a nagy változás...

A változás kezdete az volt, hogy megismerkedtem életem szerelmével (Fenyvesi Dáviddal), aki elhívott az Egyedülálló Szülők és Gyermekeik Konferenciájára a Női Misszió keretében, Révfülöpre Pintér Márta lelkész női vezetésével. Ez volt életem első találkozása Istenközpontú, hívó emberek közösségével. Amire felfigyeltem először, hogy az emberek viselkedése teljesen más, mint az eddig tapasztaltak, a hihetetlen nagy szeretet, ami átlengte a közösséget. Ami boldogságot és egy újfajta érzést keltett bennem. Ez az érzés nem volt más, mint hogy egy hívó közösséghez akarok tartozni. Éreztem Isten szeretetét az emberekben. Éreztem azt, hogy jó itt lenni. Számomra ez volt a megtérésem kezdete. Ezek után bekerültem – hála kedvesem invitálásának – a Budavári Evangélikus Gyülekezet közösségébe, ahol az elején nem találtam a helyem. Ez csupán azért volt, mert teljesen más volt, mint amit eddig átéltem. Folyamatosan egyre jobban kezdtem megérteni az igehirdetéseket, egyre jobban közeledtem felém Isten. Míg eljutottam arra a pontra, hogy ha nem mentem templomba vasárnap, akkor a következő hetem rosszul, rossz érzéssel telt. Egyre jobban nőtt a késztetés arra, hogy Istenhez tartozzak. Hozzá tartozásom pecsétjeként elhatároztam, hogy Istenhez kötöm az életem, megkeresztelkedem. Arról, hogy mit kell ehhez tennem, megkérdeztem Balicza Iván lelkészt, aki átirányított Bence Imre lelkészhez, mivel ő foglalkozott a konfirmandusokkal, és így jött képbe a konfirmáció is. Azt a választ kaptam, hogy a konfirmáció keretén belül megismerem a hitünk tanításait, Istent, és akkor a keresztséget is megkapom együtt vele. A konfirmációs órákra való járást nagyon szerettem, mivel sokat tanultam, erősödtem a hitben, és nagyon megszerettem Bence Imre lelkész urat. Egyre jobban vártam a keresztséget, majd mikor már megta-

nultam, mi az úrvacsora (Jézus Krisztus valóságos teste és vére kenyérben és borban), egyre becsesebb lett a számomra a konfirmáció. Elérkezett a várva várt nap, ami számomra életem legfontosabb napja és legszebb pillanatai voltak, és egész életemben emlékezni fogok rá, és arra az érzésre, mikor kimegyek az oltárhoz, fölnézek a keresztre és érzem Isten mindent felülmúló szeretetét. Azóta is minden nap próbálok Isten tetszése szerint élni, ami sok megpróbáltatással jár, mivel a gonosz mindent megtesz, hogy eltávolítson Istentől. Életemmel, cselekedetemmel azon vagyok, hogy Őt szolgáljam életem végéig.

Most már életem részévé vált Isten. Neki szentelem az életem. Ha az Úr úgy akarja és élek, akkor azt tervezem, hogy tanulmányaimat az Evangélikus Hit tudományi Egyetemen folytatom, hogy lelkészneként szolgálhassak az Úr dicsőségére.

Sebestyén Szintia

Reviczky Gyula

Pünkösöd ünnepére

Piros pünkösöd, juttasd tiszta fényed
Ma is minden bánkódó szívének,
Hogy ki tévelyg kétségbe', homályba':
Világító sugaradat áldja.
Habozóknak oldjad meg a nyelvét,
Világosítsd hittel föl az elmét.
Hogy az eszme szívből szívbe szálljon,
Diadallal az egész világon!
Piros pünkösöd, szállj le a világra,
Taníts meg új nyelvre, új imára.
Oszlasd széjjel mindenütt az éjet,
Szeretetnek sugara, Szentlélek!

A Lelkészi Hivatal felhívása

Szabó Kristóf rendszergazdánk mellé, aki csaknem 10 éve önkéntesen segíti informatikai téren munkánkat, Linux alapú kis irodai környezetünkhöz (négy PC + helyi és hálózati multifunkcionális nyomtatók és router) segítséget keresünk.

Feladatai: PC hardware hibakeresés, konfigurálás, nyomtatók beállítása, router beállítás. Mindemellett hasznos lenne, ha a jelentkező az adminisztrációs feladatokat is el tudna vállalni, hogy a lelkészi hivatalban mindig biztosított legyen a segítség technikai probléma esetén. Linux tudás nem feltétlenül szükséges, fontosabb a nyitottság, a rugalmasság és egy kisebb iroda vagy otthoni hálózat adminisztrálásában szerzett tapasztalat.

A MIATYÁNK

Dallos Hanna fametszet sorozata

A Jézustól tanult imádság illusztrációi láthatóak virágvasárnaptól templomunkban. E jeles grafikai lapokat Pintér Tamásné Schmidt Edit és K. Pintér Tamás adományozta egyházközségünknek. Az 1933-ban fa dúcokról készült 10 eredeti nyomat a Királyi Magyar Egyetemi Nyomda műhelyében mesteri szakértelemmel kivitelezve látott napvilágot. Egyben az egységes mappa az 1934. évi könyvnapon került bemutatásra, illetve volt elérhető, megvásárolható a nagyközönség számára. Jelentős példányszámban adták ki az újszövetségi jelenségeket ábrázoló munkákat, azzal a nem titkolt szándékkal, mely szerint: „A MIATYÁNK fametszetű képsorozat különösen alkalmas arra, hogy lelki felfrissítőül és a vallási kegyelet ébrentartására állandóan szemünk előtt legyen akár kazettában, akár képkereiben. Az itt lévő ábra és részletrajz alapján bármelyik asztalos vagy képkerepező el tudja készíteni. Bővebb felvilágosítást nyújt a K. M. Egyetemi Nyomda Könyvesboltja Budapest IV, Kossuth Lajos utca 18. szám.” – hirdeti az ábrákkal ellátott, az installálás lehetőségeit is mutató nagy alakú boríték hátsó oldala. Ezen vékony karton tokban terjesztették a ragasztott, szinte füzetként is használható kiadványt, melynek fedőlapja is kiállításra került a templomtérben. A grafikai lapok szétválasztását követően a „DH” jelzettel ellátott 39x29 cm-es álló formátumú művek finom profilú és diszkrét matt alumínium keretbe kerültek. Jelzés értékkel bírt azon tény is, hogy 1990-ben a Szépirodalmi Kiadónál megjelent, Nemeskürty István által jegyzett és a Magyar Biblia-fordítások (Hunyadi János korától Pázmány Péter századáig) címet viselő könyvnek maga a szerző választotta illusztrációjaként a Máté evangéliumából (Mt 6,9-13) ismert imádságnak a képi megjelenítését. Dallos Hanna (1907-1945) grafikus, illusztrátor a két világháború között ismert alkotóművész és tanár. Műtermében művészeti iskolát működtetett, és többek között tanítványa volt Pierre Székely szobrászművész is. A műtermet férjével Kreutzer Józseffel együtt nyitotta meg 1928-ban kerületünkben, a mai Szabó Ilonka utcában (Ilona utca), a Halászbástya alatt. Grafikai műhelyük fő profilja a magyarországi turizmus előmozdítása, reklám anyagok, plakátok és üdvözlőlapok tervezése és kivitelezése volt, de terveztek textil mintákat is. 1934-ben Mallász Gitta grafikus, iparművész csatlakozott alkotó társaihoz és barátaihoz, s együtt dolgoztak 1942-ig. Több esetben „Dallos-Mallász” néven szerepeltek, de jellemzőbb maradt a „Dallos”, vagy „DH” szignó használata.

Mallász Gitta vállalt el 1944 augusztusában egy hadiüzemnek álcázott egykori zárdában, Budaligetben – a jelenlegi Lauder iskola helyén – „hadiipari felügyelői” munkát. Mikor a nyilasok decemberben a varrodában bújtatott zsidókért jöttek, Mallász Gitta a szomszédos villába beszállásolt SS-tisztek segítségével mentette ki többségüket. A közeli személyes barátai, így Hanna sem menekült el, feladták magu-

kat. Dallos Hannát többekkel együtt a legutolsó magyarországi csoporttal Ravensbrückbe deportálták. 1945. március elsejének éjjelén halt meg valahol Németország keleti részén, a föld Bayreuthban fogadta magába.

Dallos Hannának – kora egyik kiemelkedő alkotó művészeként – jelentős része volt abban, hogy sikerült újraértelmezni a régi fametszésben rejlő grafikai technikákat, a késő reneszánszban, majd a reformáció korában meghonosodó könyvnyomtatást kísérő biblikus illusztrálást, illetve az illusztráló szemléletmód tradicionális továbbélését.

Kéry Bálint Bence

Út a kereszthez!

Még 2014-ben döntött a presbitériumunk arról, hogy az egyházközségünk új logót, az életünk és szolgálataink azonosítására szolgáló egyedi, jól felismerhető jelet készített. Akkor három vázlat alapján az „út a kereszthez” című elgondolást támogatták a legtöbben. S így alakult ki annak végleges változata, amely a levélpapíron, a plakátokon, és egyéb hivatalos kiadványokon a gyülekezetünk azonosító jele lesz.

Út a kereszthez. Az ábra egyértelmű: a Bécsi kapu stilizált vonalain keresztül vezet az út, amely a templomtornyunk keresztjében ér véget. Nem ismeretlen ez a rajz, ennek egy formája már több mint 10 éve az ifjúsági terem falán is látható. Akkor a fiatalok Bence Domonkos vezetésével készítették el hitvallásos falfestményüket. Most a logót is Bence Domonkos (formatervező, iparművész) készítette el.

A logó kifejezi azt az utat, amelyen nagyon sokan ideérnek a gyülekezethez: templomba, bibliáórára jövet ezt a képet látják. De kifejezi azt is, hogy nem egyszerűen a templomhoz, gyülekezethez érkezünk meg, hanem – s ez a végső célja minden igehirdetésnek és tanításnak is – Krisztushoz. Krisztushoz, a megfeszítetthez, akinek keresztje örök érvényűen hirdeti nekünk Isten végtelen szeretetét és az üdvösség egyetlen útját.

Az elmúlt időszakban, amikor az 1944. december 31-i bombatámadás évfordulójára és veszteségeire emlékeztünk, sokszor került eléink egy kép: a lebombázott romos torony tetején sértetlenül áll a kereszt. Ez a kép s a logónk is arra emlékeztet, hogy lehet bármi, Krisztus értünk vállalt szeretetét nem lehet megsemmisíteni. Olyan biztos pont lehet az életünkben, amely a legnagyobb „világrengés” közepette is biztos kapaszkodó, támasz maradhat az ember számára. S olyan „kimagasló” pont, amely minden útvesztőben botorkáló ember számára is cél felé vezető utat tud mutatni.

Az új logónk is hitvallásunk: A Budavári Egyházközség s annak minden tagja a megfeszített és feltámadott Krisztus szeretetéből merítve akarja élni az életét, és így akarja betölteni a társadalomban Isten-től rendelt küldetését.

Bence Imre

Hírek – Hírek – Hírek – Hírek

- A Dévai Bíró Mátyás Cserkészcsapat hagyományos éves gálaműsora 2015. február 23-án volt Kelenföldön, amelyen a gyülekezetünkhöz tartozó őrök is színes programmal szerepeltek.
- Március 3-án az Esperesek tanácsán, Nyíregyháza-Manda bokrban, *Bence Imre* tartotta az országos megbeszélés nyitóáhitatát.
- Március 8-án szupplikáció keretében *Kovács Barbara V.* éves teológushallgató szolgált gyülekezetünkben. Adományainkkal a lelkészképzés ügyét támogattuk.
- Március 9-14-ig az I. és II. kerületi iskolák tájékoztatókat tartottak a hit- és erkölcsstan oktatás lehetőségeiről. Gyülekezetünket az iskolákban a hitoktatók és a lelkészek képviselték.
- Március 14-én a Dévai Bíró Mátyás Cserkészcsapat szervezésében nagyszabású vári számháború volt, amelyre a környék cserkészcsapataiból közel 600 fiatal érkezett.
- Március 13-15-ig gyülekezeti hétvége volt Piliscsabán „Jövők záloga” címmel.
- Március 21-én Egyházmegyei hittanverseny volt az Óbudai Egyházközségben, amelyen gyülekezetünket két csapat képviselte. A versenyen *Kenyél Mira, Ócsag Blanka, Ócsag Emma, Réthelyi Klára* (Csipet csapat), *Bagarus Anna, Neuberger Lilla, Soproni Réka és Szoboszlai Virág* (Fehér Galamb csapat) vett részt. A Csipet csapat kategóriájukban 3., a Fehér Galamb csapat kategóriájukban 2. helyezést ért el. Gratulálunk!
- Március 16-án *Balicza Iván* lelkész tartotta a Baár-Madas Gimnázium hétkezdő áhitatát.
- Március 27-én az ökumenikus keresztúton gyülekezetünk tagjai *Balicza Iván* vezetésével vettek részt.
- Március 29-én nyitottuk meg gyülekezetünk barlangjában azt az interaktív keresztutat, amelyet a MEE Gyülekezeti és Missziói Osztálya készített elő. A meditációs lehetőség sokak számára jelentett lelki töltekezést a nagyhét folyamán.
- Április 6-án a Kossuth rádióban hangzott el riport *Bencze Imréné, Bencéné Szabó Márta* és *Bence Imre* közreműködésével a lelkészcsaládok nagyheti és húsvéti hagyományairól.
- Április 7-én az egyházközségi közgyűlés fogadta el gyülekezetünk új díjlevelét, amely aztán a meghívandó új lelkész munkaszerződése lesz.
- Április 12-én istentiszteleten emlékeztünk meg *Koren Emil* egykori lelkészünkről, esperesről, születésének 100. évfordulóján.
- Április 25-én szombaton mutatta be a 17 konfirmandus a „Mese az igazság királyáról” című előadását, amely a konfirmációi vizsga új formája volt.
- Április 26-án kértük Isten megerősítő áldását konfirmandusaink életére. Ebben az évben konfirmáltak: *Angler Ajtony, Costanza Imola, Costanza Mirella, Dechert Adél, Emödi Nóra, Gryllus Alma, Kéry Marcell, Komlós Nóra, Lenkey Mandula, Major Dorottya, Miklós Eszter, Pálinkás Katalin, Réti Eszter, Roszik Lizi, Sass Lujza, Sebestyén Szintia és Stumpf Tünde.*
- Április 28-án *Balicza Iván* a bíráló-bizottság tagjaként vett részt hatodéves teológus vizsgatanításon.
- Április 30-án köszöntük meg a lelkészi hivatalban *Angler Mónika* eddigi irodavezető munkáját, aki új munkahelyre talált. Az irodavezetői feladatokat május 1-től *Samu Piroska* látja el.

Badacsonyörsön található az a kicsiny pihenőház,

amelyet egyházközségünk ajándékba kapott. Szeretnénk, ha gyülekezetünk tagjainak pihenését, kikapcsolódását, felüdülését szolgálná ez a kedves hely. A vendégházat elsősorban az egyházközség tagjai vehetik igénybe, szerény rezsiköltség-térítés és üdülőhelyi adó ellenében. A ház korlátozottan a fűtési szezonban is használható. Egy szoba (két fekvőhellyel), egy előtér (egy kinyitható heverővel) és egy tágas terasz mellett egy teljesen felszerelt konyha, zuhanyzós fürdőszoba és egy tágas udvar áll a pihenni vágyók rendelkezésére. A ház méreténél fogva egy család vagy egy kisebb baráti kör számára alkalmas; sátorozással csoportok is elférnek.

Érdeklődés, jelentkezés, helyfoglalás: Bencéné Szabó Mártánál, a Lelkészi Hivatalban.

Telefon: 356-97-36 Mobil: 20/824-3057 E-mail: budavar@lutheran.hu

Felhívás

A Badacsonyörsi pihenőházunk felszerelését szeretnénk kiegészíteni. Ha valaki használható kerékpárral, kerti bútorokkal, gyermek-pancsoló medencével, udvari játékokkal vagy egyéb tárgyakkal tudja segíteni a felszerelés bővítését, akkor kérjük, hogy szintén Bencéné Szabó Mártánál jelentkezzen.

Budavári Hírmondó
az Egyházközség tájékoztató hírlevele
Olvasó-szerkesztő: Váradi Adél
Tördelés: Varga Katalin
Felelős kiadó: Bence Imre igazgató lelkész
Nyomdai munkák: Rózsadomb Contact Kft.